

LA ROQUETA

IL·L·U·S·T·R·A·C·I·Ó M·A·L·L·O·R·Q·U·I·N·A

Preu: 0'30 ptas.

Sumari:

TEXTE:

Un ideal, per J. Amengual Oliver.
L'hereva de Provença, per M. S. Oliver.
En Foaquin Mir, per J. Torrandell.
Crònica il·lustrada, per X.
Coses en broma.
Noves.

GRAVATS:

Portada, per V. Llorens.
Un poblet, (Mallorca) quadro d' en J. Mir.
Foaquin Mir, dibuix d' en R. Casas.

La Cala encantada, (Mallorca) quadro d' en J. Mir.

Derribo de ses murades, Fragment d' el plà d' ensanxe.

CRÓNICA IL·LISTRADA.—*El derribo de ses murades: Don Gaspar Bennasar; Carrè de Circunvalació.—Lleó XIII.—S'escuadra inglesa: El «Niobe», El «Magnificent», El «Mars», El «Magestic», grupo d' inglesos.—Sermons de corema; Sortint de la Seu.*

¿Que les tomarem?, historieta per Bauzá.

La Roqueta

IL·LISTRACIÓ MALLORQUINA

Aquesta revista sortirà dia 15 y 30 de cada més; publicarà articles, cuentos y poesies d'escriptors mallorquins y catalans, biografies de gent de cap de brot, una secció d' Heràldica mallorquina, actualitats, il·lustrada amb fotograbats d'els fets que senyali, historietes, cròniques y passatemp.

Ses cubèrtes y demés il·lustracions d'es texte serán de pintors mallorquins.

PREUS

Tres mesos de subscripció	1'75 Ptas.
Id. id. p'els subscriptors de La Almudaina .	1'50 »
Número corrent.	0'30 »
Id. atrasat	0'50 »

Redacció y Administració: Conquistador, 30

Un ideal

DINS l'espaiós port de Calapuig hei ha extraordinari moviment. Comensa el decapvespre. Els abres d'els vaixells reflecten en l'aire, els raigs d'un sol esponerós, y d'alt de tot d'ells, onetjen penors y banderoles.

La ciutat en mitj d'el golf, s'aixeca augusta, els grans carrés esclatant de gent, les cases endomassades de colors qui lluen y en el bosc espesíssim que rodetja la ciutat, les branques d'els fassês s'engronsen y els plátanos de grosses fulles venten s'espai, omplint tota sa planura com de brassos infinits qui saluden.

Gròs aconteixement celebra el poble lliure de Calapuig. El doctor Dapont, el seu patriarca, l'abandona, parteix cap á Europa, sa terra natiua.

El poble tot: homos, dones, nins, van en grupos cap al moll per despedir-lo.

La gent com a formigues umpl la gran esplanada. De les rambles baixen nombrosos estols qui aclamen al doctor Dapont. Tot es plé d'entusiasme qui vaga en l'atmosfera contagiante a tots. Calapuig rindeix son homenatge al seu fundador. Lo que cinquanta anys enrera eran seves verges, boscs impenetrables, el doctor Dapont ha convertit en una ciutat superba. L'habiten homos lliures, no débils y malaltissos, com els pobladors de les ciutats veyes, sino forts y sanitosos. Sembla talment qu'al crear aquella ciutat havien fus dins un gresol, homos y edificis, doncs s'esponera d'uns era tanta com la fortalesa d'els altres; com si haguessen sufrít un bany reconstituyent, com a moderns Aquiles, que los havia dat a tots sa corpulencia y vigor primitiu.

Núvols de fum surten de les ximenèes d'el vaixell qui té enrevoltades, com a pigmèus, barques y llanxetes plenes de gent qui vitoretja al doctor, qui está demunt cuberta, rebent la despedida de tot Calapuig, gent qui l'enrevolta, mans que s'aixequen ganoses d'estrenye les d'el patriarca.

Al cap de poc temps la sirena del vapor dona la senyal de partí. Les áncoras son saupades y s'hèlice copetja s'aigo amb couades d'animal apocalíptic. El trasatlantic camina já. De les llanxes qui el rodetjaven, de la gran explanada, surt un jadeu! inmens, magestuós que retembla en el bosc y dins les aigos.

**

El vaixell está en l'alta mar. La ciutat de Calapuig se pert dins la distancia.

Demunt el pont del barco el capitá y el doctor Dapont están parlant.

—Emocionant ha estat vostra despedida —li deia el capitá.— Molts han d'esser els vostros mèrits quant tant de sentiment els-e produeix vostra partida.

—Mes grossa la sent jo; aquí deix l'ilusió de tota me vida. Calapuig es ma filla predilecta. Quant jove, haguent acabat sa carrera de metge, vaig venir a América, vaig venir aquí, a lo que avuy es aquesta gran ciutat y llavors eren quatre barraques, altres tantes cases d'els cercadors d'or en les arenes d'el riu que l'atravessa.— Al principi ma vida fou vida plena de privacions, però els pobladors foren augmentant y les cases creixent; la població s'estenia, p'el bosc densíssim, s'obrien bretxes, qu'eren altres tants carrers de la nova ciutat.

Vaig comensâ a viure; els méus clients eren molts: tots els pobladors. La séua vida estava en ses méues mans y d'aquella autoritat que me donava la ciencia, y amb aquell dret qu'ells mateixos m'imposaven, vaig realisar un desitx méu, ideals d'estudiant, creencies qu'arrelaven amb forsa dins mí: crear un poble fort, mascle, potent; arribava a ses meues mans l'ocasió per realisar-lo y heu vaig fer.

Veníen a sa meua consulta sers débils, homos malaltissos, criatures anèmiques, ra-

quítiques y als qui me pareixia que tenien que viure amb dificultat, donà descendència mesquina, los donava a uns sa medicina qui tenia que durlos-s' en al altre mon y an els altres s' impotencia per que no dás fruit sa seua llavor dolenta. Me dirá qu' el procediment era cruel, poc humá, però era precis per dotar a la nova ciutat de pobladors forts y robusts, de corpulencia espartana, tal com fou l' humanitat abans de decaure, d' afeminarse.

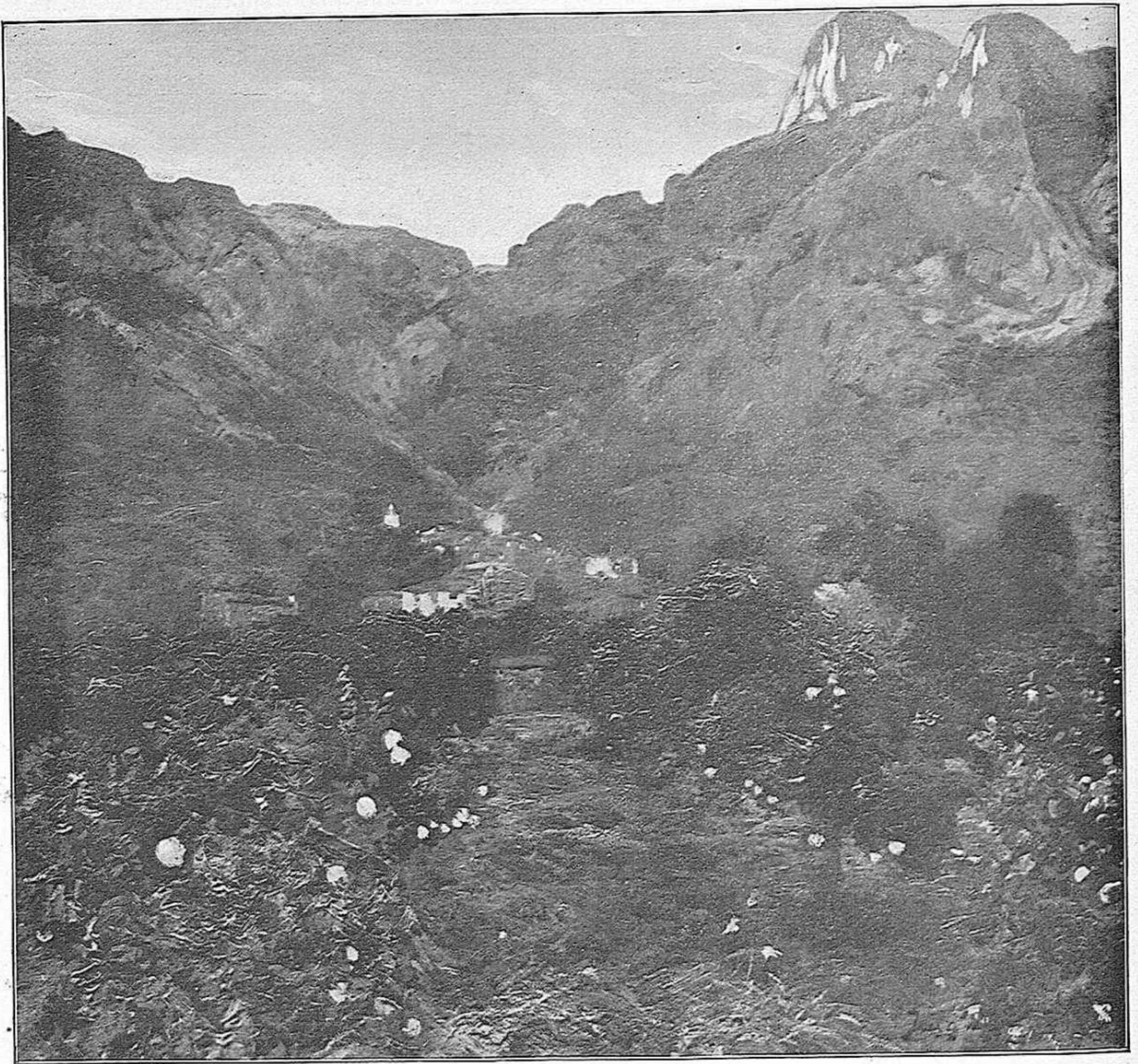
En mitj sigle qu' he exercit de metge els resultats no poden esser més afalagadors.

He creat un poble fort, enèrgic, sá, y ell qui desconeix els mèdis, me vitoretja y m' aclama.

* *

El vaixell en son rápit camí atravessava l' Atlántic y a son redor botaven com a cabrits, els delfins, mostrant demunt ses aigos alborotades sa lluentor de ses esquenes blavenques.

J. AMENGUAL OLIVER.

«UN POBLET» (MALLORCA),
QUADRO D'EN JOAQUÍM MIR

L' hereva de Provença

Hi havia un rey a la Provença
ple de tresors y vanitat;
y era sa filla na Clarença,
que li tenia el seny robat.
Breçol d'ivori l' engronsava,
bolquim d'armini la tapava
y, p' el trespol, arrossegava
corona y sceptre cisellat.

Quant sos quinze anys hagué la nina
l' orgull del pare aná creixent;
llarchs cabells d' or, doble cortina
fan a sa cara resplendent.
Cenyit al front porta un rosari
que tanca, en mitj, un relicari;
les seves mans, duguent l' horari,
com l' Ostia son del Sagrament.

Hores passava na Clarença
a la finestra del palau;
la gran planura de Provença
se reflectia en son ull blau.
En son ull blau, ple d' altivesa,
'hont se clavava ab gran ficçesa
com el carboncle en la turquesa,
l' ull fidelíssim d' un esclau.

Relleus de foch pren sa figura
dins la memoria del donzell;
tot jorn sa traça era més pura
y més aurífich son cabell.
Tinta violada li tremola
baix de la pell, hont la sanch cola;
si alegre beu, alçant la gola,
s' hi transparenta el ví vermell.

D' aquella rara galania
prest s' en parlá per tots cantons;
tot fill de rey li trametia
cortès missatge y preuats dons:
qui, grans corcers fills del Sahara;
qui del mar índich perla rara;
qui almesch y dátils de Balfara,
y flors estranyes y pahons.

Entre 'ls rosers y les murteres
se passejava del seu hort
y ab les doncelles y cambres
joyosa estava en bell deport.
Allá rebia tals missatjes;
als missatjers donava agatjes;
mes reprenian sos viatjes
sens esperança ni conhort.

—«Culliros vol el qui m' envia
y á sos castells os pujará;
lliri sereu de Normandia
qu' en gerro d' or se badará.
Veni, veni ducal poncella:
tot un satí será Marsella,
tot un domás París la bella...»
—«Bon missatjer, m' hi vull pensá.»

—«Vostra claror, com la d' un astre,
de lluny me crida tot confús;
desde les terres de Lancastre
vos ama un net del rey Arthús.
P' els Dotze Pars y la Rodona
el meu senyor paraula dona
de fervos reyna y companyona.»
«Ay no! Me crida el Bon Jesús.»

Digué 'l Soldá:—«Bona partença
tengui 'l missatge diligent:
cercau la flor de la Provença,
duisme l' estrella de Ponent.
Senyora d' Assia la faria;
si l' anyorança la prenía,
pera negarla abocaria
tot el riu mágich del Orient.»

Així sospiran per la bella
senyors de terres y penó;
la vol un príncep de Castella,
y un de Navarra y Aragó.
Mes, ay! son pare no s' resigna.
Sols un ne conte per prou digne
si no 'l fermás un vot insigne:
y es el Sant Pare d' Avinyó.

¿Será tal volta una encantada
y espera el príncep ideal
que se l' emporti deslliurada
cap als castells de Percival;
haurá cregut en sa follia
qu' ubriach d' amor li entregaria
per sacrilegi ò fellonia,
la santa copa del Gríal?

No; que la sort revolta y passa
tirant á fons al més ardit.
Veureu qu' un jorn, qu' era de caça,
el rey tornaven esmortit.
Tot son anades y vingudes;
esma y paraula té perdudes;
no hi valen metjes ni begudes
y badallava á mitja nit.

Al mateix temps qu' el rey moria
impenitent, soberch y fart,
la bella infanta se pancia
com fruyt que cullen massa tart.
Negú li serva l' homenatge,
negú li guarda l' hereuatge
y, famolench, com llop selvatje,
de tot s' empara un vil bastart.

¡Ay pobre hereva de Provença
el qui t' ha vista y qui te veu;
tants que te feyan prometença
y are te deixen en la creu!
En tot palau, del dol que proves
els peregrins ne contan noves;
n' han tret cançons y planys y troves
que canten ja per tot arreu.

Diu que la deixa engrillonada
dins l' alta torra de Verdú;
y, per dotze anys, empresonada
la té, no vista de negú.
Robada y fusa sa vaixella,
per tot servici, una escudella;
per tot abrich, una gonella;
per aliment, aigua y pa dú.

De l' alt castell, niu de cigonya,
s' amolla un vespre entre penyals
y, ventse en terres de Borgonya,
demana almoyna p' els portals.
«Que 'us valga á tots Santa María,
que 'us done el pa de cada día;
l' emperador, demá podria
corre p' el llot a peu descalç.»

Es á Chalons y una vesprada
ja s' ha arrupit, pregant á Deu,
demunt l' inmensa escalonada,
del gran portal de Sant Matheu.

La gent que va a missa primera
d' un munt que troba se fa enrera;
es el cos fret de l' estrangera
mitj enterrada per la neu.

Y condolgudes les vehines
la portan dret á l' Hospital,
de peregrins y peregrines
piadós refugi y bon hostal.
D' el seu finar arriba l' hora;
un confessor ja té á la vora
y, penedida, d' ell implora
l' absolució sacramental.

Mentre en la nit desvariejava
contant sos plers d' el temps primer,
a la llitera s' acostava
un miserable hospitaler.
«Vos sou, Senyora, la qu' un día
més que la lluna resplandia;
llagues, miseria, malaltia
no 'us mudan, no, per qui jo sé.»

«Fuig el poder, y en la persona
queda vivent la magestat,
qu' al front hi deixa la corona
cércol d' estranya claretat.
La terrenal vana hermosura
es apariencia que no dura;
sols al lluidar de la vellura
s' hi sent l' amor d' eternitat.»

«L' amor sublim, esclat de tendres
ardors qu' ignora el jovincel;
en que lo impur se torna cendres
y l' esperit retorna al cel.
Jo sò l' esclau qui vos servia;
no haveu perdut la senyoria
y vida y sanch vos donaria
que en vi ia y mort jo som fidel.»

Els ulls acluchs, dona Clarença
somriu callada entre visions;
y com derrera prometença
li cruix la ma per llarchs segons.
A punt que l' auba claretjava
l' hospitaler l' amortallava
y dins el claustre l' enterrava
sota una creu feta d' aubons.

Talment en llánguides imatjes
d' aquesta historia els trists passatjes
foren pintats en els vitrajés
de l' abadía de Chalons.

M. S. OLIVER.

«JOAQUÍM MIR» PINTOR
DIBUIX PER R. CASAS

En Joaquim Mir

PENSANT amb ell, no deix mai de recordar la figura suggestiva que n'Ibsen ha creat an el darrer drama *Quant ens despertarem d'entre 'ls morts.....* Se diu Ulfheim y es un homo que sent la vida en tota sa brutalitat y plenitut y que, per això, puja sempre an els alts planells pera lluitar, ganivet en ma, amb els óssos de les altures.

Y fins exteriorment que 's semblen aquets dos homos. Vesteixen els dos com requereix l'aspror de la montanya, y es cuiden de la seua persona com les aucines que 'l vent desembuya, quant bufa de debò.

Sols una es la diferencia entre 'l personatge de n'Ibsen y en Mir. Aquell puja als cims para matar óssos y aquest para pintar quadros. Y no vos penseu: la diferencia no es tant grossa com pareix de tot d'una. Si bé es cert qu' els separa un sentiment, en cambi els uneix ben fort una energia: una voluntat de ferro.

Vat-aquí una de les qualitats que caracterisen en Joaquín Mir: la seua voluntat ferma. Aquesta li serveix pera passar per demunt de tots els obstacles materials que no son pocs quant s' ha de viure de qualsevol manera entre 'ls penyals que poetisa la soledat, y pera seguir la seua vocació fins an el darrer terme. Ficxauvoshi bé en en Mir: no 'n te res de diletante, d'aficionat, d'aqueix vuy-y-no-puc que tot ho fa a mitjes, perque no ho sent amb l'intensitat necessaria. Ell es un fort, viu tota la vida que li pertoca, s'ha entregat per complet a les furies de l'Idol. Això precisament es la Vida: cercar la seua missió y ferne tota la seua existencia.

Y ara vos faig a sebre a voltros, senyores y senyors, que vos pensau viure una vida refinada de sentiment, d'Art y Amor, perque passau les hores dins habitacions elegantissimes, llegiu quatre noveles d'en Bourget, d'en Daudet o en Maupassant, (si es que ja hi heu arribats), y anau cada vespre an el teatro vestits sempre pulcrament y amb molta distinció, que no guanyau en refinament sentimental an aquest salvatge d'en Mir. Vos asseguro que devall aquella closca descuidada y durenca s'hi amaga un esperit vertaderament superior, ple de matisos y més complicat que qualsevol coret de dona moderna qu'ha llegit en D'Annunzio y arriba a veure clar dins els recons d'aquella psicologia malaltissa.

Jo tenc interés, molt més interés, en pre-

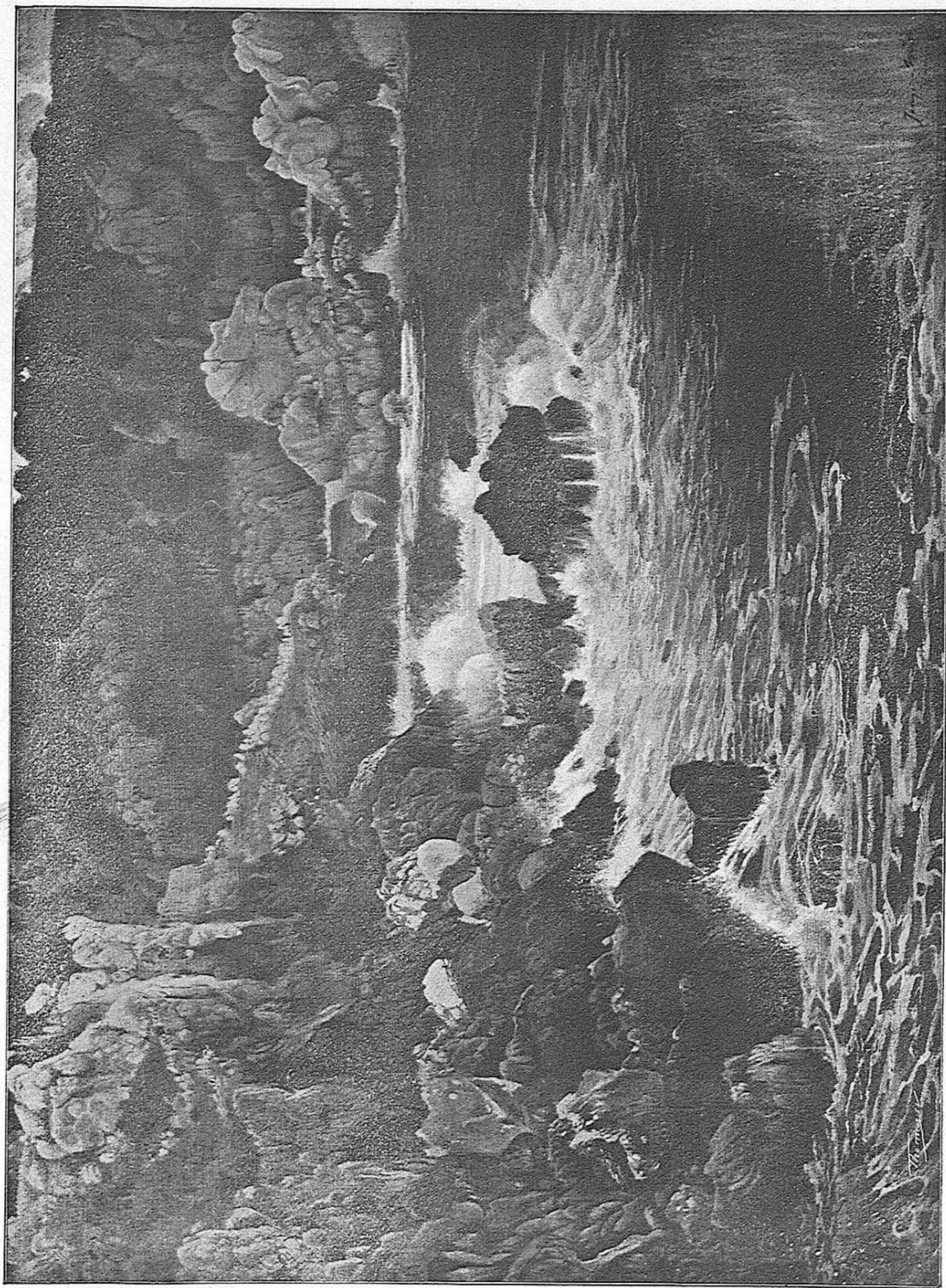
sentarvos en Mir com esperit refinat, d'una delicadesa exquisida, generós y escullit, que no com a pintor notabilissim. Per això casi no vos he dit res de les seues teles, que voltros mateixos ja alabau, que tothom ja alaba després qu' a Madrid han publicat elogis d'aquells que no deixen lloc a duptes ni cavilacions. Sí; vos ho han assegurat els vostros grans critics, qu' en Mir es un pintor de bon de veres. Creisho; creis més encara: qu' aquest pintor está per demunt d'els vostres critics de Madrid. Quant no l'han pogut aplanar, es perque s'imposa de valent. Mirau si en deu esser de hò, qu' el public en general no li va fer molt de cas. Pero, vaja, això entra a dins la combinació. An en Mir, com a altres, les protestes l'exciten, l'empenyen, el vigorisen. Els crits d'els filisteus es una part de l'ideal.

Lo que molts dupten, y fins els serveix per fer bromet, es qu' en Mir siga altre cosa qu'un pintor, pintor per naturalesa, inconscient, que pinta com podria fer sabates o sembrar cols. No es estrany que aquí hi hagi que pensi així. Els exemples que devant els ulls tenen, no 's presten a convenirse d'altra cosa. Doncs bé: heu de sebre qu' en Mir sap més coses, veu més coses, entén més coses, pensa sobre més coses, que lo que ja 's figuren els qu' el coneixen superficialment, que lo que no 's figuren els que sols li coneixen la cara cremada del sol y l'oratje de la montanya, el vestit descuidat y les mans plenes de *color*. No parleva devant ell de llibres moderns, modernissims, de darrer' hora, sens haverlos llegits y donantvos aquest tò, perque tot d'una vos ho coneixerá y passareu ridicolament per *snobs*, a pesar dels vostres diners y de la vostra ilustració..... un poc estantissa.

Ara mateix, allà el téniu, a Pollensa, correguent per tots els indrets d'aquella hermosa y brava encontrada, cercant les més imponentes altures y les valls més solitaries. No m'estranyaria gens que a dins qualque butxaca li trobasseu *Le trésor des humbles* d'en Maeterlinck, o *La città morta* d'en D'Annunzio, o *Ressurrección* d'en Tolstoy.

Y es que per demunt de la seua sapincia pictórica, ja ben demostrada, en Mir posseeix un'ánima d'artista, un esperit intensament delicat. En una paraula: qu'abans que pintor es artista, es poeta.—Vatho aquí tot.

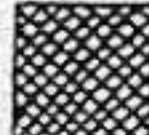
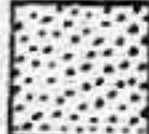

J. TORRENDELL.

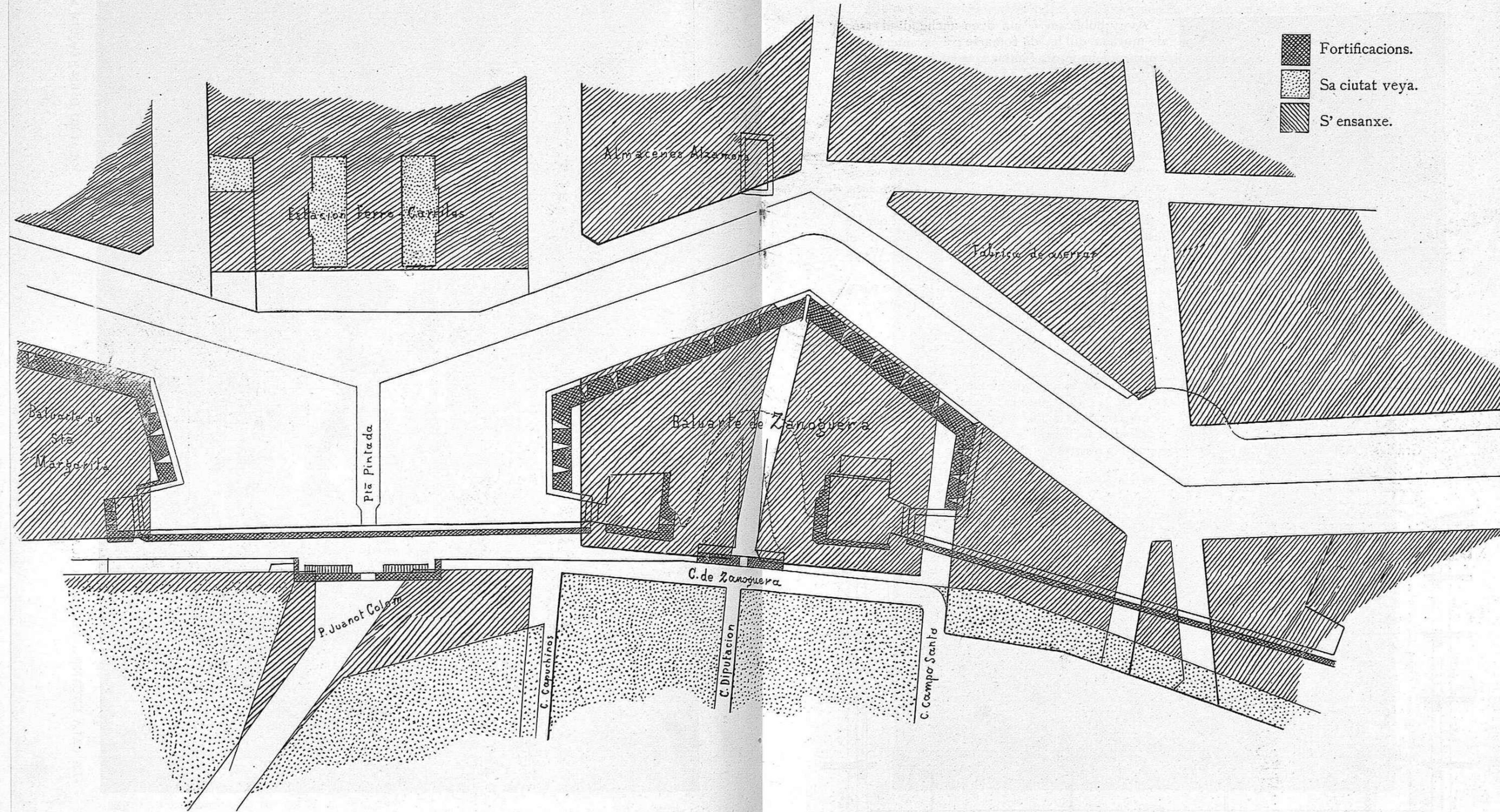

«LA CALA ENCANTADA» (MALLORCA)

QUADRO D' EN JOAQUÍM MIR

Derribo de ses murades

- Fortificacions.
- Sa ciutat veyà.
- S' ensanxe.

FRAGMENT D' EL PLA D' ENSANXE

Escala 1 : 1500

Crònica il·lustrada

EL DERRIBO DE SES MURADES

Don Gaspar Bennasar

Avuy publicam el pla d'ensanche d' el tròs de murada qu' ha de tomarse primerament desde sa reconada de Santa Margalida fins an el carrè de la Merce qui compren 250 metros.

Lo qu' ara es sa porta Pintada serà llavors una gran plassa de 100 me'tros d' ampla per 150 de llarga.

Se comensará el carrè de circu valació d' el que publicam es pla en aquesta plana. L'it carrè tindrà 40 metres d' ampla formantlo un passeig central, dues vías laterals y dues grans aceres. Tires d' arbres separarán l s distintes vías.

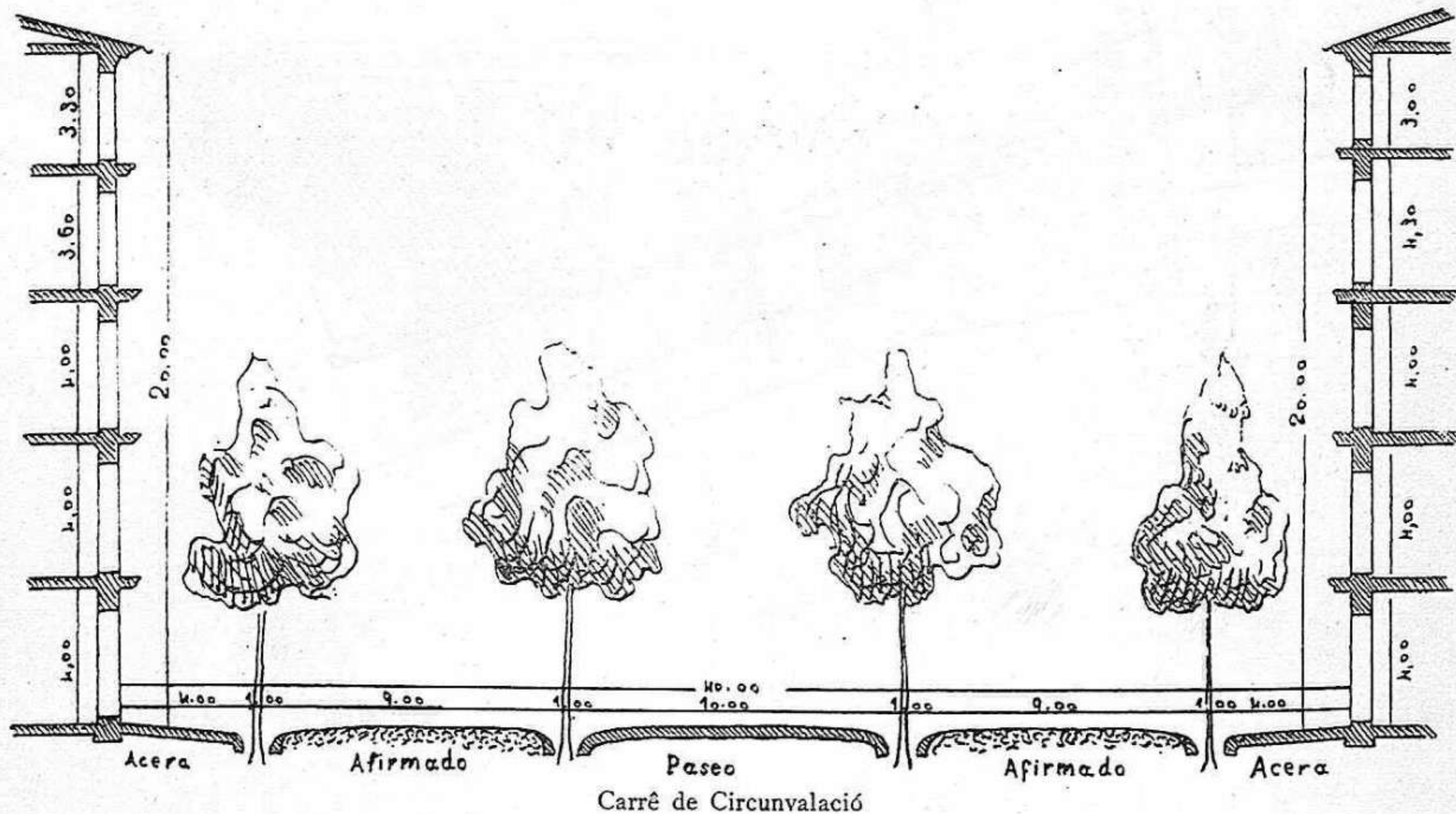
El derribo probablement se comensará per les festes de Pasco y per les qu' es farán p' el derribo probablement vendrá el general Weyler.

S' está ja construint un bec de grua de plata per la ceremonia de tomâ sa primera pedra.

**

També acompanyam en aquest número el retrato d' el Arquitecte municipal don Gaspar Bennasar, qui ha possat totes ses seues energies y treballat fort ferm en lo d' el derribo.

Gracies á la seua amabilitat podem oferir an els nostres lectors els plans d' ensanxe.

EL JUBILEU DEL PAPA

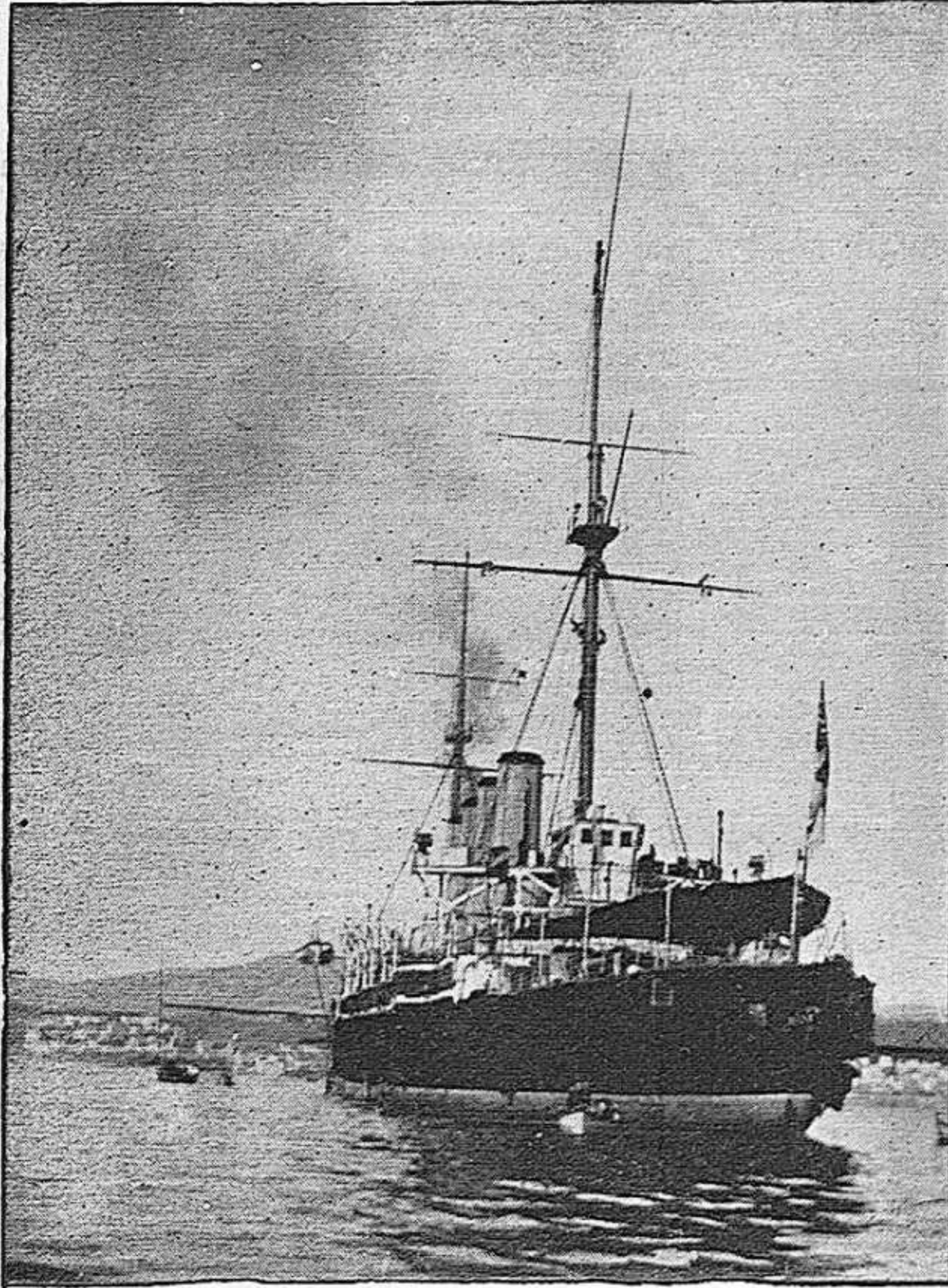
Solemnes y grandíssimes han estat les festes celebrades a Roma amb motiu d' el jubileu d' el Papa Lleó XIII.

El cardenal Pecci nombrat ja a edat avançada ha pogut celebrar ses nocés d' argent d' el seu Pontificat.

Lleó XIII

El dia 3 d' el corrent dins sa Basilica Vaticana de Sant Pere si reuniren devés cinquanta mil fehèls per presençia sa cerimonia.

El «Niobe»

S' ESCUADRA INGLESA

Durant aquets dies hem tengut a ses nostres aigos nou barcos de guerra inglesos.

Eren sis acorassats y tres cruceros baix el mando del vicealmirant A. K. Wilson.

Els acorassats eran el *Majestic*, *Magnificent*, *Mars*, *Jupiter*, *Hannibal* y *Prince George* y els cruceros eran el *Niobe*, *Arrogant* y *Furious*.

Dits barcos duien una tripulació de 6351 homos y montaven 130 canons.

**

Diumenje passat saltaren á terra gran part d' els tripulants en tan gran número que per totes parts veien inglesos (qu' es prenque aquesta paraula en so vertadê sentit.)

També tots els dies sa nostra badia ha estat concorreguda de barques y llanxes plenes de curiosos qui anaven á visitar y á

A l' hora designada apareixia el Papa conduit demunt sa cadira gestatoria rodetjat d' els *flabelli*, sa guardia noble y sa guardia suissa.

Al veurel el poble exclatá en crits de *visca el Papa* qu' aufagaven els sons de la música de la guardia suissa. Lleó XIII benheia a dreta y esquerra an el poble que l' aclamava.

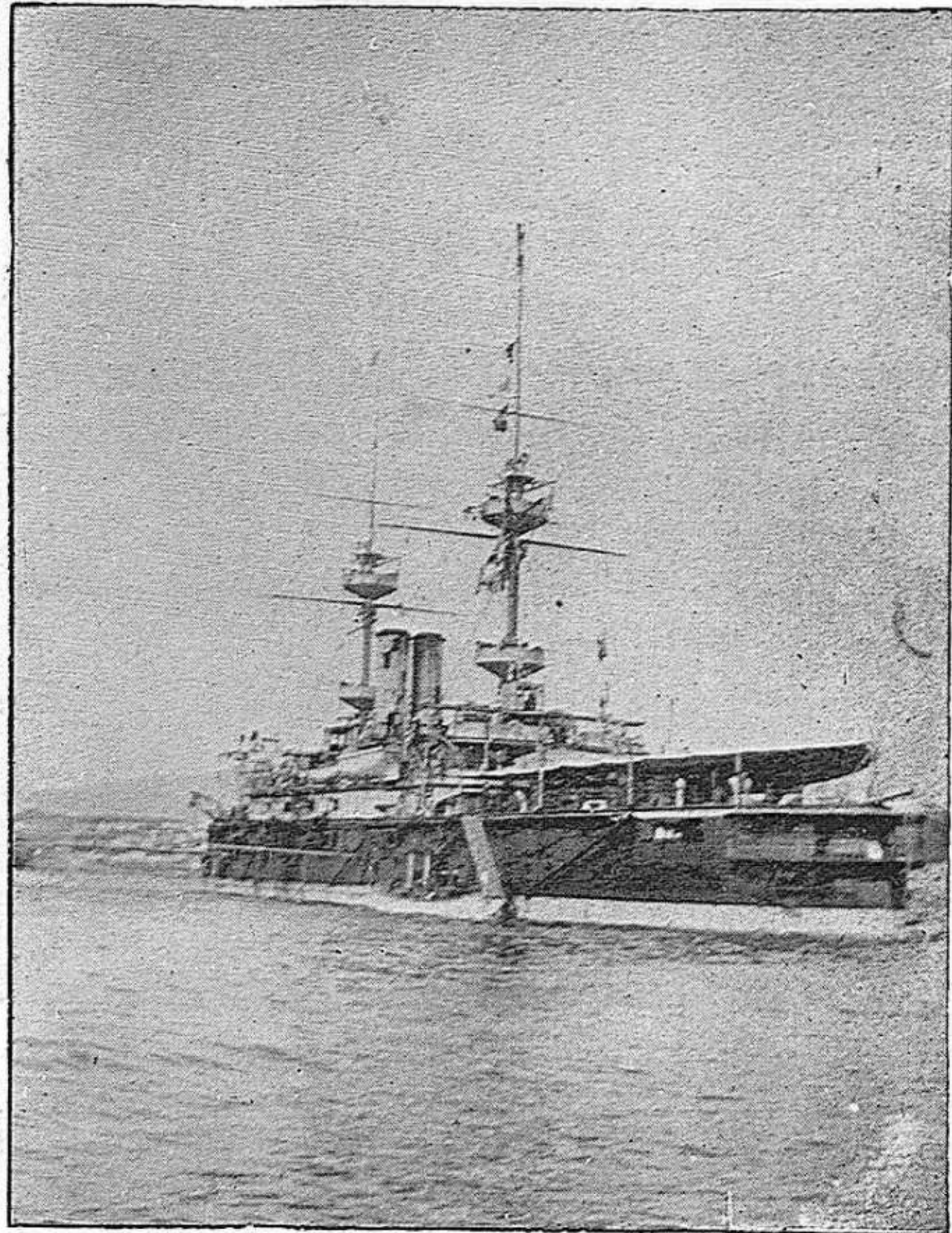
Al temps d' aixecarse l' Hostia consagrada sortiren de lo alt de la cupula de Miquel Angel, conmoguent a tots, el sons de la *sinfonia de les trompes de plata*.

Después de sa misa el Papa pujá al altar de la confessió d' ahont doná la trina bendició apostólica.

Encara no havia acabat el Papa de cantá ses preces y benheir novament an es poble, sortien fortes y vives aclamacions.

Els fehèlsal sortir de sa Basilica omplien totalment la grandiosa plassa de Sant Pere.

**

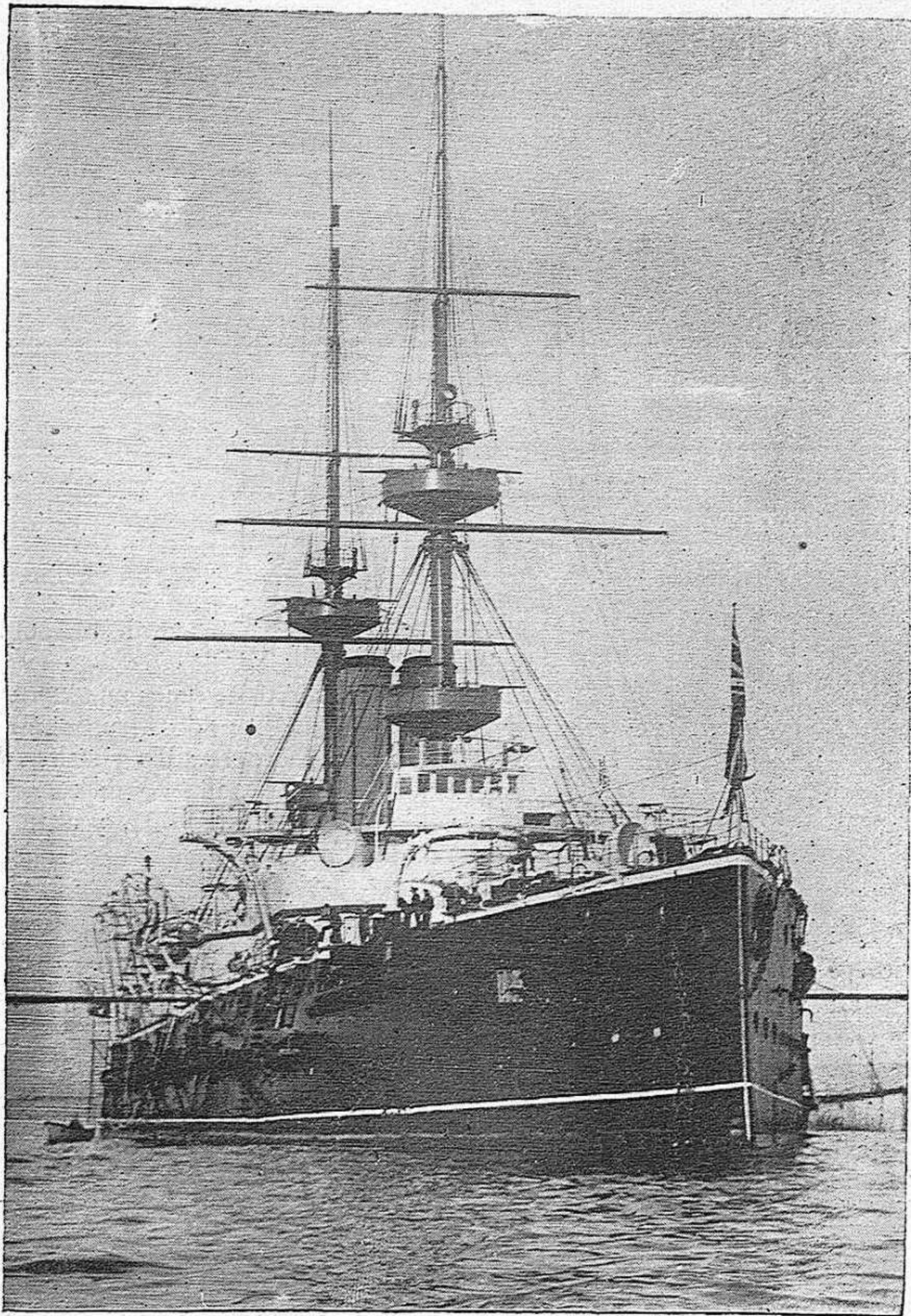
El «Magnificent»

Il·lustració Mallorca

contemplar els barcos inglesos. El *Cabrera* també feia viatjes entorn de s' esquadra.

**

Vent el gran poder d' aquestes fortalises flotants sa comprenen perfectament ses paraules qui contenia un missatge de sa corona d' Inglaterra: «mentres els nostros trecents

El «Mars»

vaixells y ses nostres cinquanta mil boques de foc fatiguin s' esquena de la mar tenim assegurat el nostre domini de ses aigos.»

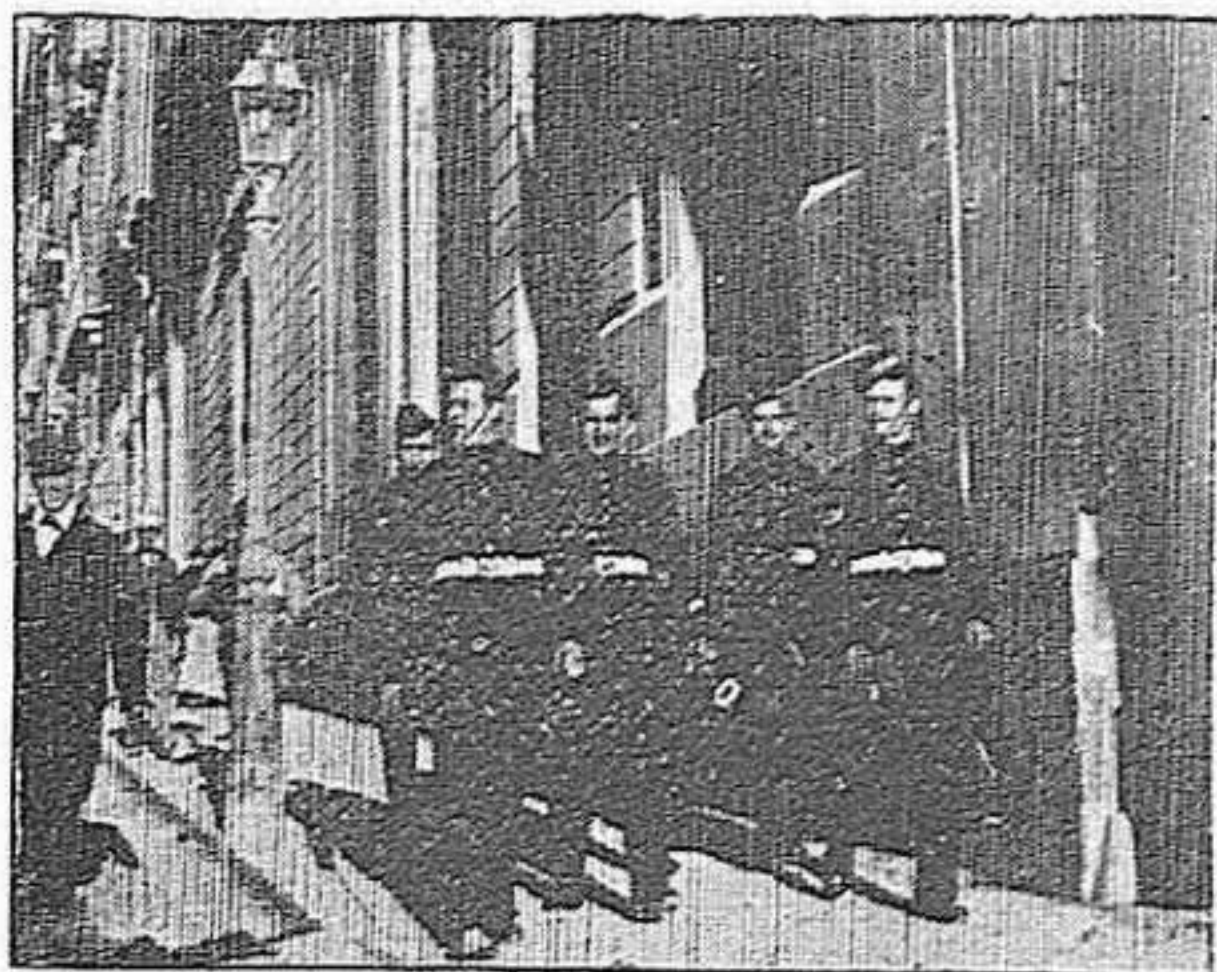
**

Com a datos curiosos que tenim de l' estada a Palma de s' escuadra, podem dar els següents: Consumien diariament deu bòus y set mil kilos de pa estant calculat es gasto de s' escuadra en uns catorze mil duros diaris.

**

El «Majestic» y el «Magnificent»

Grupo d'inglesos

S' escuadra antes d' ahir va saupà àncoras y quant tots creien que ja era partida, va romandre dins sa nostra bahia fins a la nit, maniobrant, fent exercicis.

Gent qu' observá les seues maniobres diu que s' escuadra se dividí en dos grupos; un d' ells simulava un atac a sa nostra illa y s' altre sortia a la seua defensa. En tot es dia no descansaren; sempre seguint avansant una volta, y altra desapareguent dins l' horitzó.

**

SERMONS DE COREMA

Sempre sa nostra Catedral ha estat s' afavorida p' el fehèls per anar á escoltar els sermons de corema.

Especialment es diumenge dematí sa gent umpl tota sa nau d' el centre y gran tròs de ses laterals.

Sa nostra instantánea ha agafat el moment de sortí d' el sermó, però com era un día de brusca, la gent s' espargia cercant redòs. Solament ha pogut agafar an els qui tenien sa sort de dú paraigo.

X.

Sortin de la Sèu

Coses en broma

No son solament ses dames del gran mon y els *smarts*, *snobs*, etc. qui estan subjectes an els capritxos de sa moda; també aquesta tirana fa presa en els sers mes pobres y mes insignificants.

Els atlotets qui juguen p' es carrê tenen també p' els seus jocs ses seus modes, qui fa que vaja mes en boga tal ó qual joc una temporada en perjui de tal ó qual altre.

A raya, an el tionet, a la baldufa, a tot han jugat ja enguany, però sa moda qui ha durat mes ha estat una novíssima, qui no s' havia usat may y que ha imperat en tots els barris per s' esperit d' imitació.

Ara s' usa posarse cap baix cul alt, fent s' huyastre, amb sos pèus a sa paret, y els-e veis per tot y a totes hores formant llargues taringues de no ninguns, invertits, fent una exposició de llombrigols... al aire, per veure qui s' en durá *la fama* d' haverhi estat mes temps.

O vos donen un susto es milló día en es carrê qualsevol d' aquests *facetos* pensant-vos qu' els-e dona un accident y llavò se queden tan fresquets, en sos pèus per amunt, guardant una potada p' es qui ve a darrera quant s' aixequen.

A qualq' un, (molt poques vegades) els-e cau una pessa de dos, de sa butxaca, amb gran assombro d' els seus companys...

Rara sort que de vegades no tendrien si ho provassen molts de gomosos qui van p' es Born amb un coll d' un pam y un capellet moderniste...

**

A ciutat quant deiem: es rellotge de Cort, tenien que retirar-se tots els altres.

Tallès, teatros, hores de menjà y d' aixecarse, tot heu reglamentava en *Figuera*, però ell, com totes ses institucions, va perdent es prestigi.

D' ara fá poc temps en aquesta banda s' ha tornat tan informal que trastorna sa vida pacífica de sa nostra ciutat.

La seua inconstancia fá perde es concepte a molta de gent qu' es preciava de puntual.

An en *Figuera* ja tothom comensa a girar-lí s' esqueia, a no fer-lí cás.

S' altra diassa un senyor citat per una junta a les cinc d' es capvespre se presentá quant els altres estaven ja reunits, lo qu' el deixá sorprés perque ell era molt tocat en això de sa puntualitat.

Per disculparse sa va treure el rellotge y

mostrá com sa busca senyalava les cinc en punt y per més sincerarse va afegí: «no, y no hei ha dupta de que vaig bé : l' acab de possar ara amb Cort.»

—¡Ah! si es així es compren que fassi un quart tart, contestá un d' els reunits.

De tots modos necessitam un rellotge que reguli, que servesque de norma an els qui no podem tení cronómetros y tenim que passar amb una *cacerola* de dotze pesetes.

Noves

Diumente día 2 del corrent se celebrá a *Mar y Tierra* una vetlada a benefici de sa *Creu Rotja* y hei forem noltros invitats, cosa qu' agraphim molt.

Totes ses sales de sa societat estaven plenes de gent y tots els números d' es programa foren coronats al final amb fortes mansbelletes.

Els qui prengueren part en la festa, els iniciadors y els qui dirigeixen la societat *Mar y Tierra* poden estar satisfets, perque tant dita vetlada com altres festes celebrades per dita societat, demostren un esperit d' avenç y d' esperança que mereix corals felicitacions.

**

Estam lo més satisfets de l'acullida qu'ens he fet el públic de Mallorca y també el de Barcelona.

Aquest número mos hem vist obligats a aumentâ sa tirada.

El número tercê está ja agotat y mos hem vist privats de podê servir els distints pedidos qu' ens havien fet de dit número.

Hem escrit an els corresponsals d' els pobles, demanantlos que mos envien tots el exemplars que tengan de dit número. D'aquí uns quants dies poden passar els qui tenen números demanats y si n' hem rebuts els hi tendren guardats.

**

Adelantarem la sortida d' el número pròxim a fi de repartir-lo dins sa setmana Santa.

Sa portada de dit número será original d' en Vicens Furió y una alegoria de la Passió qui també publicarem será d' en Rafel Llinás. Aquets dos trabais anirán tirats en tres colors.

~~~~~
Solució an es *Feroglific* de dissapte passat. Una oronella no fá estiu.

¿Que les tomarem?

(Lo que diuen els qui no volen arreglà l' Espanya)

Escolta sa jove; no siguis tant desde-nyosa..... ni si te demanassen es derribo de ses murades...

No tenc jo mala murada amb sa meua sogre y no hei ha qui le tom.....

Si ses murades fosen de torrò fería estona que non quedaria ni un bossí.....

¡Tomarme es meu paseig! ¡A mi que no me pos amb ningú!
¡No tenen perdô de Deu!

Quant vaig neixe vaig senti «han de tomà ses murades». Ja tenc cent y pico d' anys y... encare no están tomades!!!

Baurà